

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ, ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ, ΓΟΗΤΕΙΑ...

ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ

Ο ΚΡΕΜΑΣΜΕΝΟΣ

(Συνέχεια εκ του προηγουμένου)

κουσε πάτερ μου, του μουρμούρισε στο αυτί ο Κονιόσταυλος. Νομίζω ότι είνε κατάλληλη ή στιγμή ν' ανοίξεις τα βαρέλια και να δώσεις σ' όλους αυτούς να πιούν.

Ο Μαθουρίνος κατάλαβε τι έσήμαιναν τα λόγια αυτά του Κονιοσταύλου. Άντελήφθη άμεσα τους δούλους και προδοτικούς σκοπούς του δουκά. Του συνιστούσε να πιούν... Μ' άλλους λόγους ο Κονιόσταυλος είχε το σχέδιό του. Τι σχέδιο; Καταχθόνιο βέβαια. Σχέδιο σατανικό. Γιατί άν οι Ουγενότοι μεθούσαν θάσαν έτσι στά γέλια του...

Ο Κονιόσταυλος ήταν ευχαριστημένος για τό σχέδιό του... Βλέποντας δέ άνάστα στο πλήθος τό πατισουφιάρμένο και ύποκριτικό πρόσωπο του Χαιρμαρία, τόν ρώτησε:

- Αί! καταγάρη! ... Τι κάνεις έδω;
- Είμαι αιχμάλωτος πολέμου, έρχομαι! άπάντησε έκείνος.

— Αί! καλά! Ή ειρήνη ύπανάφη και οι αιχμάλωτοι άποδίδονται. Πήγαινε να ζητήσεις τό κλειδιά τών ύπογκισμύ μου. Οι γυναικί αυτοί άνδρες πεινούν. Άς φάνε κ' άς πιούν.

Ένας ψιθυριστός έπιδοκιμασίας ύπεδέχθη τό λόγια του Κονιοσταύλου εκ μέρους τών Ουγενότων.

Ο έφημέριος κάλεσε τότε τό Χαιρμαρία και τού είπε στο αυτί:

— Πάρε τό κλειδιά του ύπογκισμύ άριθ. 2 και ύστερα να περάσης στο ύπόγειο άριθ. 1 για νά νά μιλήσουμε οι δυό μας για κάποιον ύπόθεση.

Ο ύποκόφορος χαμογέλασε...
— Κατάλαβα, σεβασμιάτατε πάτερ, είπε. Φτάνει...

ΕΝΩ ΟΛΟΙ ΠΙΝΟΥΝ...

Τήν στιγμή αυτή της γενικής άγαλλιάσεως που άνοιγαν τό ύπόγειο τών κρασιών του Κονιοσταύλου, για νά πιούν οι πολεμισταί, Ουγενότοι και ύποκόφοροι, να έξιδιψάσουν, ύπήρχαν στον πύργο δυό άνδρες που δέν έβλεπαν με καλό μάτι όλες αυτές τίς εξομασίες, όλη αυτή την συνοδεία τους.

Ο ένας ήταν ο σοφός χειροδότης, ο Άμβρόσιος Παρέ, Ουγενότος κ' αυτός όποιος έξομας. Ο Παρέ στηριγμένος σ' ένα παράθυρο του πύργου, κύταζε τό μεγάλα τραπέζια που στρώνονταν στην αύλη, κύταζε τους πρόχταρους πλέον Ουγενότους, που είχαν παρατήσει παιά τό πολεμικό τους μένος, κύταζε τό πλήθος αυτό και ή καρδιά του σφιγγόταν.

— Ω! όχλε! όχλε! ... ψιθύριζε ο σοφός έπιστήμων, πάντως θά είσαι ο ίδιος! Δέν έχεις ούτε πεποιθήσεις σταθερές, ούτε ύψηλές φιλοδοξίες. Ένώ που όλίγοι πολεμιστές και νιούστεις και έξομας για τους άδελφούς σου που κρέμασε κ' έσφαξε ο Κονιόσταυλος, τώρα τοιμάζεσαι να δαχτεί την έλευση σου, σάν διακοινάρις! ...

Όταν ο Παρέ έφυγε από τό παράθυρο πρόβαλε σ αυτό ο Ρολάνδος Φερουλλιάκ. Ο γενναίος λοχαγός ήταν έπίσης κατισουφιάρμένος. Κύταζε στην αύλη, είδε τίς έξομασίες του συμποσίου κ' άναστενάξε, μασώντας με φόρακα τό μακρύ, ψαρό τό μουστάκι.

— Άνόητος! Βλάσες! Κτίνος! Άρχισα να μουρμουρίζω ο λοχαγός. Ούδανού, χυδαίος, καληνέφθακος, Θεοπάλαμος, μπουλοτάκι κρείσσον και παναλλάκι! ... Ίδεις εκεί κατάστας;! ... Ίδρώνεις, σκοτάνεσαι, σου βγαίνει ή πίστις να τους κάρης από άρνιά λύκους, κατακουράζεσαι να τους φτιάξης πολεμιστάς, τους άκουσε να φωνάζουν: «θάνατος στους τεράνους!», βλαστίζεις σ' αυτούς, έλπίζεις, πολεμάς, αιματοκυλίζεις, νισά;... και τό φινάλε... Δέρχονται οι παναλλέοι να φάνε τό ψωμί και να πιούν τό κρασί του τεράννου, που ως χτές τους σουβρίζεις, που ως χτές τόν καταριόντουσαν... Στο διάβολο παληάσκαρο!...

Ο Φερουλλιάκ σαρμάγεσε με στιγμή πήρε την άναπνοή του και συνέχισε:

— Δέν τους μένει νά φωνάξουν. Ζήστω ο Μοντεμορανσό! Και θά τό φωνάξουν σέ λίγο, που θά έχουν μεθύσει. Φοιά ζητιάνων! Μά τίς βροντές του Θεού! Κ' έγώ πεινώ και διψώ, μά προτιμώ

νά με πάρη ο διάβολος, παρά νά βάλω τίποτα σέ τό στόμα μου. Έδω μυρίζε παγίδα. Και θά πιαστούν όλοι τους οι άθλιοι!... Έτσι λοιπόν ο πόλεμος έταλείωσε και νά έγώ στρατηγός χωρίς στρατό!

Και δέν είχε άδικο νά ύποπτευόταν τους πάντας και τά πάντα ο λοχαγός. Έβλεπε τους άρχηγούς τών ύποκόφορων του Κονιοσταύλου να κρυφομιλούν και νά γελούν πονηρά...

Έπί τέλους ο τυχοδιώκτης σηκώθηκε:

— Ένα πράγμα με παραξενεύει, έξακολούθησε: Πώς ο καλός μου φίλος, ο Όνος του Βιλαδύμ πίστηκε κ' αυτός στην παγίδα από τό δολερό λόγια του γέρο Κονιοσταύλου. Μ' όλη την τρέλλα του, τόν φανταζόμουν λιγάκι δουλικότερο. Τέλος πάντων, αυτό είνε δική του δουλειά. Δική μου δουλειά είνε νά τού ξαναδώσω την περγαμνή που μου εμπιστευόμην πριν ξερω έδω, άφού δέν τόν κρεμάσαμε... Τι νά γάρη τόξα αυτή ή περγαμνή; Δέν τού ύπεσχέθηκα, διάβλεψα, νά μνήν ή διαβάσσα... Άν ή διαβάσσα ώριμώμως θά μούδινε ή λύση του αίνιγματος... Άς ή διαβάσσα...

Ο Ρολάνδος ζήτησε άμέσως ένα λυχνάρι από τών παραμάγερσ του πύργου. Όταν τού τέφερε, κλείστηκε σ' ένα μικρό δωμάτιο. Έκει, άφού ζέστανε στή φλόγα του λυχναριού ή λεπία του μαχαριού του, ξεκόλλησε τό βουλοκέρι της σφραγίδας, διάβασε την περγαμνή, κράτησε ένα αντίγραφο αυτής και φρόντισε νά ξανακολληση την σφραγίδα, έτσι, ώστε νά μνή άπομεινουν σημάδια παραβάσεως.

— Ω! Ω! μουρμούρισε σέ λίγο, ο λοχαγός, ή περγαμνή αυτή διαφωτίζει τό άγμάτωμα. Μαζύ με τό έγγραφο που κалуό μου φίλο; Ο ύποκόφορος, τό αντίγραφο αυτό της περγαμνης άποτελεί μά πολύ ώρσία ιστορία. Μπορώ νά κάμω με άπόροχη έμμετάλληση αυτών τών μυστικών έγγραφων.

Ο Ρολάνδος άφησε τό λυχνάρι στή τραπέζι και ξαναβγήκε στην αύλη σιγοσφυρίζοντας κάποιον σκοπό. Οι Ουγενότοι έξακολουθούσαν νά τρών και νά πιούν. Σέ με στιγμή μάλιστα άρχισαν νά φωνάζουν, ν' άλλαλαζούν. Τότε μήνε μέσα ο Προφήτης και ή γρηά Νικολέττα Άλλουίντ. Μιά άλλαγή είχε έπέλθει στή σάση, στους τρόπους και σέ λόγια του Προφήτη και άρχισού τών Ουγενότων. Γιατί άραγε; Ο λοχαγός τόν κύταζε προσεκτικά.

Ο Προφήτης πλησίασε τόν Φερουλλιάκ και τό μουρμούρισε:

— Έυχαριστώ, φίλε μου, για όσα έκαμες για τους άδελφούς μου!

Ο τυχοδιώκτης βρήκε σσστό νά μνή άλλάξη ύφος άπάντως του Προφήτη, έτσι κ' άν ήξερε ότι όνομάζονταν Βιλλάνδρω ή Μοντεμορανσό.

— Α! φίλε μου, λαίμαρμό μου φίλε, τού είπε, πόσο είμαι χαρούμενος που βγήκες ζωντανός από τό νύχτα του Κονιοσταύλου, χωρίς ν' άφήσης άπάντως τους μερικές από τίς σάρκας σου. Άφού λοιπόν δέ σ' άνέβασαν στή κρεμάση, θέλω νά σου ξαναδώσω την περγαμνή... Που σέ διάβολο την έβρα!; «Α! νάτην, έδω είνε.

— Δός μου την, αυτή ή περγαμνή είνε ή άδεια της άναχωρήσεώς μου, είπε ο Προφήτης.

Ο λοχαγός κατάλαβε, μά έκαμα τόν άδιάφορο.

— Α! μουρμούρισε με ύφος άπλοικό. Άς ίσότημε όμω; τί όνομα δάς; βάζει...

Κ' έκαμα ν' ανοίξη την περγαμνή. Ο γιος της Άστέμθος τού την άρπαξε βίαια και τού έχρησε στην τσέπη του καινοτόμου παναφοριού του, που τούχε δώσει ο Ροβέρτος Κέρ. Ο λοχαγός φουρκίστηκε μά δέν τό έδραζε.

— Έυχαριστώ, τού ξαναμουρμούρισε πάλιν ο Προφήτης και χάρητος άνάμεσα στού; Ουγενότους μαζύ με ή Νικολέττα.

Ο Ρολάνδος τόν παρακολούθησε με τό βλέμα του, με ή στιγμή έκείνη έννοιωσε νά τόν έγγιζή κάποιος στόν ώμο!

— Ε! φώναξε ο λοχαγός και γύρισε άπότομα τό κεφάλι. Είθε τό Χαιρμαρία, που σκεκόταν μπρός του χαρούμενος.

— Δέν καταδεχούμαι νά καθήσεις στό τραπέζι μαζύ με τους άλλους; τού είπε ο Χαιρμαρίας

— Όχι, μά την πίστη μου, φώναξε ο Φερουλλιάκ. Τά κτήνη αυτά έχουν τόσο χοντρούς τρόπους στό φαί τους και στό ποτό τους, που δέ μου κάνει όρεξη ούτε νά φάω, ούτε νά πιώ.

— Δέν ύπάρχει άμφιβολία. Άλλά δέν θά καταφρονούσατε βέβαια ένα καλό γεύμα όταν θάγατε καλή συντροφιά.

Ο τυχοδιώκτης έκαμε ένα μορφαμού δυσκισίας. (Άκολουθεί)

Κρυφομιλούσαν χαμογελώντας πονηρά...

